Zbierka súdnych rozhodnutí

UZNESENIE VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma komora)

z 20. mája 2020*

„Žaloba o neplatnosť – Energetika – Vnútorný trh so zemným plynom – Smernica (EÚ) 2019/692 – Doplnenie článku 49a do smernice 2009/73/ES, ktorý sa týka prijímania rozhodnutí o výnimke z určitých ustanovení smernice – Uplatňovanie smernice 2009/73 na plynovody do tretích krajín a z nich – Spochybnenie konečného termínu 24. mája 2020 na udelenie výnimiek z povinností stanovených v smernici 2009/73 – Neexistencia priamej dotknutosti – Neexistencia osobnej dotknutosti – Neprípustnosť“

Vo veci T-530/19,

Nord Stream AG, so sídlom v Zugu (Švajčiarsko), v zastúpení: M. Raible, C. von Köckritz a J. von Andreae, avocats,

žalobkyňa,

proti

Európskemu parlamentu, v zastúpení: L. Visaggio, J. Etienne a I. McDowell, splnomocnení zástupcovia,

a

Rade Európskej únie, v zastúpení: A. Lo Monaco a S. Boelaert, splnomocnené zástupkyne,

žalovaným,

ktorej predmetom je návrh podaný na základe článku 263 ZFEÚ na čiastočné zrušenie smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/692 zo 17. apríla 2019, ktorou sa mení smernica 2009/73/ES o spoločných pravidlách pre vnútorný trh so zemným plynom (Ú. v. EÚ L 117, 2019, s. 1),

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora),

v zložení: predseda komory J. Svenningsen (spravodajca), sudcovia R. Barents a C. Mac Eochaidh,

tajomník: E. Coulon,

vydal toto

* Jazyk konania: angličtina.

Uznesenie

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/55/ES z 26. júna 2003 o spoločných pravidlách pre vnútorný trh so zemným plynom, ktorou sa ruší smernica 98/30/ES (Ú. v. EÚ L 176, 2003, s. 57; Mim. vyd. 12/002, s. 230), bola zrušená a nahradená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/73/ES z 13. júla 2009 (Ú. v. EÚ L 211, 2009, s. 94).

2 Smernica 2009/73 sa zameriava na zavedenie spoločných pravidiel v oblasti prepravy, distribúcie, dodávky a uskladňovania zemného plynu, s cieľom umožniť prístup na trh a podporovať spravodlivú a nediskriminačnú hospodársku súťaž. V tejto súvislosti táto smernica stanovuje najmä povinnosť oddelenia prepravných sietí a prevádzkovateľov prepravných sietí, ako aj zavedenie systému nediskriminačného prístupu tretích strán do prepravných a distribučných sietí plynu, a to na základe uverejnených taríf.

3 Podľa článku 36 smernice 2009/73 nové významné plynárenské infraštruktúry, t. j. prepojenia medzi sieťami, zariadenia na skvapalňovanie zemného plynu alebo zásobníky, môžu na požiadanie a za určitých podmienok získať na stanovený čas výnimku z niektorých povinností stanovených touto smernicou. Na získanie takejto výnimky je potrebné predovšetkým preukázať, že investícia zvýši hospodársku súťaž v oblasti dodávok plynu a bezpečnosť dodávok a že riziko spojené s investíciou je také, že bez udelenia výnimky by sa táto investícia neuskutočnila.

4 Žalobkyňa Nord Stream AG je spoločnosť založená podľa švajčiarskeho práva, v ktorej 51-percentný podiel vlastní ruská spoločnosť PJSC Gazprom a zvyšný podiel vlastnia štyri švajčiarske spoločnosti, konkrétne 15,5-percentné podiely majú dve z týchto spoločností, ktoré nepriamo vlastnia dve nemecké spoločnosti, a 9-percentné podiely majú ostatné dve spoločnosti, pričom jednu nepriamo vlastní francúzska spoločnosť a druhá je dcérskou spoločnosťou holandskej spoločnosti. Žalobkyňa vlastní a prevádzkuje plynovod „Nord Stream“ pozostávajúci zo siete dvoch potrubí, ktorého výstavba bola dokončená v roku 2012 a ktorého prevádzka je plánovaná na obdobie 50 rokov. Táto sieť zabezpečuje prepravu plynu medzi mestami Vyborg (Rusko) a Lubmin (Nemecko) v blízkosti mesta Greifswald (Nemecko). Na nemeckom území sa plyn ďalej prepravuje pozemnými plynovodmi NEL a OPAL, ktoré podliehajú povinnostiam stanoveným v smernici 2009/73 pod dohľadom nemeckého regulačného orgánu.

5 Na návrh Európskej komisie COM(2017) 660 final z 8. novembra 2017 Európsky parlament a Rada Európskej únie prijali 17. apríla 2019 smernicu (EÚ) 2019/692, ktorou sa mení smernica 2009/73/ES o spoločných pravidlách pre vnútorný trh so zemným plynom (Ú. v. EÚ L 117, 2019, s. 1, ďalej len „napadnutá smernica“), ktorá nadobudla účinnosť dvadsiatym dňom po jej uverejnení, t. j. 23. mája 2019.

6 Podľa odôvodnenia 3 napadnutej smernice je cieľom tejto smernice riešiť prekážky brániace dokončeniu vnútorného trhu so zemným plynom, ktoré vyplývajú z doterajšieho neuplatňovania pravidiel trhu Únie na prepravné plynovody do tretích krajín a z nich.

7 V tejto súvislosti článok 2 bod 17 smernice 2009/73, zmenený napadnutou smernicou, stanovuje, že pojem „prepojenie“ zahŕňa nielen „[akýkoľvek] prepravný plynovod, ktorý prechádza alebo sa tiahne cez hranicu medzi členskými štátmi na účely pripojenia národných prepravných sietí týchto členských štátov“, ale v súčasnosti aj „[akýkoľvek] prepravný plynovod medzi členským štátom a treťou krajinou až po územie členských štátov alebo pobrežné more tohto členského štátu“.

8 Podľa článku 49a ods. 1 smernice 2009/73, doplneného napadnutou smernicou, „pokiaľ ide o prepravné plynovody medzi členským štátom a treťou krajinou, ktoré boli dokončené pred 23. májom 2019, členský štát, v ktorom sa nachádza prvé miesto pripojenia takéhoto prepravného plynovodu k sieti [tohto] členského štátu, sa môže rozhodnúť odchýliť sa od [určitých ustanovení smernice 2009/73], pokiaľ ide o tie úseky takéhoto prepravného plynovodu, ktoré sa nachádzajú na jeho území a v jeho pobrežnom mori, a to z objektívnych dôvodov, akým je napríklad umožniť návratnosť uskutočnenej investície, alebo z dôvodov bezpečnosti dodávok, a to za predpokladu, že by sa uplatnením odchýlky nenarušila hospodárska súťaž ani účinné fungovanie vnútorného trhu so zemným plynom, ani bezpečnosť dodávok v Únii“. Uvedený článok 49a ods. 1 ďalej stanovuje na jednej strane, že odchýlky tohto druhu sú „časovo obmedzen[é] na najviac 20 rokov na základe objektívneho odôvodnenia, pričom môž[u] byť v odôvodnených prípadoch obnoven[é], a môž[u] podliehať podmienkam, ktoré prispievajú k dosiahnutiu vyššie uvedených podmienok“, a na druhej strane, že „takéto odchýlky sa neuplatňujú na prepravné plynovody medzi členským štátom a treťou krajinou, od ktorej sa požaduje transponovať [zmenenú smernicu 2009/73] vo svojom právnom poriadku podľa dohody uzatvorenej s Úniou“.

9 Napadnutá smernica okrem toho zmenila článok 36 smernice 2009/73 tým, že v odseku 1 písm. e) tohto článku stanovila, že výnimka udelená na základe tohto ustanovenia novým existujúcim infraštruktúram nesmie byť na ujmu „bezpečnosti dodávok zemného plynu v Únii“.

10 Pokiaľ ide o prebratie zmien vykonaných napadnutou smernicou v smernici 2009/73, článok 2 napadnutej smernice stanovuje, že s výnimkou tých členských štátov, ktoré nemajú zemepisné hranice s tretími krajinami ani prepravné plynovody s tretími krajinami, ako aj s výnimkou Cyprusu a Malty vzhľadom na ich zemepisnú polohu „členské štáty uvedú do účinnosti zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou do 24. februára 2020 a to bez toho, aby bola dotknutá akákoľvek odchýlka podľa článku 49a smernice 2009/73/ES“.

Konanie a návrhy účastníkov konania

11 Žalobkyňa návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 26. júla 2019 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie, v ktorej navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnutú smernicu v rozsahu, v akom do smernice 2009/73 zavádza nový článok 49a ods. 3 prvú vetu, podľa ktorej „rozhodnutia [o výnimke] podľa odsekov 1 a 2 [tohto článku 49a] sa prijmú do 24. mája 2020“,

– uložil Parlamentu a Rade povinnosť nahradiť trovy konania.

12 Podaniami doručenými do kancelárie Všeobecného súdu 2. októbra 2019 Poľskou republikou, 15. októbra 2019 Komisiou, 30. októbra 2019 Litovskou republikou a Estónskou republikou a 6. novembra 2019 Lotyšskou republikou boli na základe článku 143 rokovacieho poriadku podané návrhy na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu Parlamentu a Rady.

13 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 14. októbra 2019 Rada vzniesla námietku neprípustnosti na základe článku 130 ods. 1 rokovacieho poriadku, v ktorej navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu ako neprípustnú,

– uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

14 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 15. októbra 2019 Parlament vzniesol námietku neprípustnosti na základe článku 130 ods. 1 rokovacieho poriadku, v ktorej navrhuje, aby Všeobecný súd:

– v prvom rade:

  – zamietol žalobu ako neprípustnú,

  – uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania,

– subsidiárne, pokiaľ by Všeobecný súd zamietol námietku neprípustnosti alebo rozhodol spojiť preskúmanie námietky neprípustnosti s prejednaním veci samej, určil Parlamentu a Rade nové lehoty na predloženie ich vyjadrení k žalobe.

15 Žalobkyňa vo svojich pripomienkach podaných do kancelárie Všeobecného súdu 6. decembra 2019 k námietkam neprípustnosti vzneseným Parlamentom a Radou navrhuje, aby Všeobecný súd zamietol tieto námietky ako nedôvodné a v dôsledku toho vyhlásil žalobu za prípustnú.

16 Rozhodnutím zo 4. apríla 2020 predseda Všeobecného súdu na základe článku 67 ods. 2 rokovacieho poriadku rozhodol, že vzhľadom na osobitné okolnosti prejednávanej veci bude táto vec prejednaná prednostne.

Právny stav

O námietkach neprípustnosti

17 Na podporu svojej námietky neprípustnosti Parlament tvrdí, že žalobkyňa nemá aktívnu legitimáciu na podanie žaloby smerujúcej k čiastočnému zrušeniu napadnutej smernice a okrem toho má pochybnosti, pokiaľ ide o záujem žalobkyne na konaní s cieľom dosiahnuť toto čiastočné zrušenie uvedenej smernice. Rada na podporu svojej námietky neprípustnosti tvrdí, že žaloba je neprípustná, pretože po prvé žalobkyňa nemá právny záujem na čiastočnom zrušení napadnutej smernice, po druhé nemá aktívnu legitimáciu na podanie žaloby smerujúcej k čiastočnému zrušeniu uvedenej smernice a po tretie čiastočné zrušenie, ktorého sa žalobkyňa domáha, by viedlo k podstatnej zmene napadnutej smernice.

18 Žalobkyňa tvrdí, že má záujem na konaní a tiež aktívnu legitimáciu na podanie žaloby smerujúcej k čiastočnému zrušeniu napadnutej smernice.

19 V tejto súvislosti, pokiaľ na základe článku 130 rokovacieho poriadku žalovaný alebo žalovaní formou samostatného podania žiadajú, aby Všeobecný súd rozhodol o neprípustnosti alebo neprílušnosti bez toho, aby začal prejednanie veci samej, musí tento súd rozhodnúť čo najskôr, prípadne po začatí ústnej časti konania.

20 V prejednávanej veci Všeobecný súd konštatuje, že na základe písomností v spise má dostatok informácií a rozhodne o námietkach neprípustnosti vznesených Parlamentom a Radou formou uznesenia bez toho, aby bolo potrebné začať ústnu časť konania, pričom treba vychádzať z toho, že z dôvodov uvedených nižšie a bez ohľadu na to, či preukázala záujem na konaní, žalobkyňa nepreukázala, že mala aktívnu legitimáciu na podanie žaloby smerujúcej k čiastočnému zrušeniu napadnutej smernice.

Úvodné poznámky

21 Podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ „akákoľvek fyzická alebo právnická osoba môže za podmienok ustanovených v prvom a druhom odseku podať žalobu proti aktom, ktoré sú jej určené [prvá možnosť] alebo ktoré sa jej priamo a osobne týkajú [druhá možnosť], ako aj voči regulačným aktom, ktoré sa jej priamo týkajú a nevyžadujú vykonávacie opatrenia [tretia možnosť]“.

22 V tejto súvislosti, hoci článok 263 štvrtý odsek ZFEÚ výslovne neupravuje prípustnosť žalôb o neplatnosť podaných fyzickými alebo právnickými osobami proti určitej smernici, z judikatúry vyplýva, že táto jediná okolnosť nestačí na vyhlásenie neprípustnosti takýchto žalôb. Inštitúcie Únie totiž nemôžu vylúčiť súdnu ochranu, ktorú toto ustanovenie Zmluvy ponúka fyzickým alebo právnickým osobám samotnou voľbou formy aktu, o ktorý ide (pozri analogicky uznesenie z 10. septembra 2002, Japan Tobacco a JT International/Parlament a Rada, T-223/01, EU:T:2002:205, bod 28 a citovanú judikatúru).

23 Smernica je však podľa článku 288 tretieho odseku ZFEÚ určená členským štátom. Fyzické alebo právnické osoby, akou je aj žalobkyňa, teda môžu na základe článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ podať žalobu o neplatnosť proti smernici, akou je napadnutá smernica, len ak sa ich priamo a osobne týka (druhá možnosť), alebo predstavuje regulačný akt, ktorý sa ich priamo týka a nevyžaduje vykonávacie opatrenia (tretia možnosť) [pozri v tomto zmysle rozsudky z 25. októbra 2010, Microban International a Microban (Europe)/Komisia, T-262/10, EU:T:2011:623, bod 19; zo 6. septembra 2013, Sepro Europe/Komisia, T-483/11, neuverejnený, EU:T:2013:407, bod 29, a uznesenie zo 7. júla 2014, Wepa Lille/Komisia, T-231/13, neuverejnené, EU:T:2014:640, bod 20].

24 Pokiaľ ide o pojem „regulačný akt“ v zmysle „tretej možnosti“ uvedenej v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, treba ho chápať tak, že sa týka akéhokoľvek aktu so všeobecnou pôsobnosťou s výnimkou legislatívnych aktov. Vo vzťahu k týmto posledným uvedeným aktom mali totiž autori Lisabonskej zmluvy v úmysle zachovať reštriktívny prístup, pokiaľ ide o možnosť jednotlivcov domáhať sa ich neplatnosti, tým, že sa naďalej uplatní požiadavka, aby preukázali, že sa ich uvedené legislatívne akty „priamo a osobne týkajú“ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. októbra 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a i./Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, body 59 a 60, ako aj sekretariát Európskeho konventu, záverečná správa Pracovnej skupiny pre fungovanie Súdneho dvora z 25. marca 2003, CONV 636/03, bod 22, a sprievodné poznámky predsedníctva Konventu z 12. mája 2003, CONV 734/03, s. 20).

25 V tejto súvislosti rozlišovanie medzi legislatívnym aktom a regulačným aktom spočíva podľa Zmluvy o FEÚ na kritériu legislatívneho alebo nelegislatívneho postupu, ktorý viedol k jeho prijatiu (pozri uznesenie zo 7. januára 2015, Freitas/Parlament a Rada, T-185/14, neuverejnené, EU:T:2015:14, bod 26 a citovanú judikatúru). Podľa článku 289 ZFEÚ legislatívnymi aktmi sú totiž právne akty prijaté legislatívnym postupom a v osobitných prípadoch ustanovených zmluvami aj niektoré akty prijaté na základe iniciatívy skupiny členských štátov alebo Parlamentu, na odporúčanie Európskej centrálnej banky (ECB) alebo na žiadosť Súdneho dvora, alebo Európskej investičnej banky (EIB).

26 V prejednávanej veci je nesporné, že napadnutá smernica bola prijatá na základe článku 194 ods. 2 ZFEÚ a podľa riadneho legislatívneho postupu, ako je podrobne opísaný v článku 294 ZFEÚ. V dôsledku toho uvedená smernica predstavuje legislatívny akt v zmysle Zmluvy o FEÚ vrátane jej článku 1, ktorý okrem iného stanovuje vloženie článku 49a do smernice 2009/73 a v súvislosti s ktorým sa žalobkyňa v prejednávanej veci domáha čiastočného zrušenia.

27 Za týchto okolností bez ohľadu na skutočnosť, že napadnutá smernica ako smernica stanovuje prijatie opatrení na prebratie zo strany členských štátov, ktorým je určená, pričom už sama osebe vylučuje možnosť, že by sa v zásade mohla považovať za akt, ktorý nezahŕňa „vykonávacie opatrenia“, nemôže

byť podmienka týkajúca sa aktívnej legitimácie žalobkyne na podanie žaloby proti uvedenej smernici založená na „tretej možnosti“ uvedenej v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, pretože napadnutý akt, konkrétne napadnutá smernica, nepredstavuje „regulačný akt“ v zmysle tohto ustanovenia.

28 Pokiaľ ide o „druhú možnosť“ uvedenú v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, treba pripomenúť, že za určitých okolností sa aj legislatívny akt, ktorý sa vzťahuje na všeobecne určené dotknuté hospodárske subjekty, môže priamo a osobne týkať niektorých z nich v zmysle tohto ustanovenia (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. januára 1985, Piraiki-Patraiki a i./Komisia, 11/82, EU:C:1985:18, body 11 až 32, a z 27. júna 2000, Salamander a i./Parlament a Rada, T-172/98 a T-175/98 až T-177/98, EU:T:2000:168, bod 30).

29 V prejednávanej veci je teda potrebné preskúmať, či žalobkyňa vzhľadom na podmienky stanovené – pokiaľ ide o „druhú možnosť“– v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ preukázala, že napadnutá smernica sa jej priamo a osobne týka, pričom treba pripomenúť, že pojem priama a osobná dotknutosť uvedený v tomto ustanovení zodpovedá pojmu podľa článku 230 štvrtého odseku ES, ktorý autori Lisabonskej zmluvy nemali snahu zmeniť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. októbra 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a i./Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, body 70 a 71).

O priamej dotknutosti žalobkyne

30 Parlament zastáva názor, že žalobkyňa nie je priamo dotknutá ustanovením napadnutej smernice, ktorého čiastočné zrušenie navrhuje v prejednávanej veci, pretože toto ustanovenie je osobitne určené členským štátom, ktorým prináleží udeliť na základe žiadosti subjektov prípadnú výnimku, a že uvedené ustanovenie teda nemá žiadny vplyv ani účinok na právnu situáciu žalobkyne.

31 Parlament sa predovšetkým domnieva, že nič v uvedenom ustanovení neukladá žalobkyni povinnosť požiadať v určitej lehote o výnimku z povinností stanovených v smernici 2009/73 v znení zmien. Keďže v napadnutej smernici sa neuvádza dátum, ku ktorému žalobkyňa musí požiadať o takúto výnimku, prináleží členským štátom, aby v rámci vnútroštátnych opatrení na prebratie tejto smernice stanovili pravidlá postupu podávania žiadosti o výnimku, pričom v tejto súvislosti majú diskrečnú právomoc, pokiaľ uvedené pravidlá stanovia tak, aby sa zabezpečilo, že prípadné žiadosti o udelenie výnimky bude možné preskúmať a prípadne priznať včas.

32 Podľa Parlamentu tak treba brať do úvahy návrh zákona preberajúceho napadnutú smernicu v Nemecku, ktorý subjektom umožňuje predložiť žiadosť o výnimku do 30 dní od nadobudnutia účinnosti tohto vnútroštátneho zákona, t. j. 12. decembra 2019, a v tejto súvislosti, ak by žalobkyňa nepodala svoju žiadosť v tejto lehote stanovenej vnútroštátnymi orgánmi, bol by to uvedený nemecký zákon, ktorý by mal vplyv na jej právnu situáciu, a nie napadnutá smernica. Z pohľadu Parlamentu, hoci napadnutá smernica stanovuje konečný termín na udelenie výnimiek, členské štáty majú priestor na voľnú úvahu, pokiaľ ide o dátum podania akejkoľvek žiadosti o výnimku, čo znamená, že celková doba, počas ktorej môžu byť žiadosti predkladané zo strany subjektov a vybavované vnútroštátnymi orgánmi – čo je doba, ktorú žalobkyňa v prejednávanej veci spochybňuje ako údajne príliš krátku alebo prísnu, – sa v jednotlivých členských štátoch bude líšiť. V Nemecku teda budú môcť konania o udelení výnimky prebiehať počas piatich až šiestich mesiacov, t. j. od 12. decembra 2019 do 24. mája 2020.

33 Rada tvrdí, že žalobkyňa nie je vo všeobecnosti priamo dotknutá napadnutou smernicou ani konkrétnym ustanovením tejto smernice, ktorého čiastočné zrušenie navrhuje. V tejto súvislosti žalobkyňa nevysvetľuje, ako by niektorá z právnych povinností uložených členským štátom napadnutou smernicou vrátane lehoty stanovenej na udelenie výnimiek zo smernice 2009/73 v znení zmien mohla mať priame právne účinky na jej situáciu. Okrem toho dôsledky vykonania napadnutej smernice pre žalobkyňu, uvádzané v jej žalobe, sú čisto hypotetické, pretože by sa prejavili iba v prípade, ak by žalobkyni nemala byť udelená výnimka, čo v čase podania tejto žaloby nebolo známe. Okrem toho členské štáty majú priestor na voľnú úvahu pri prijímaní vnútroštátnych opatrení na

prebratie napadnutej smernice a najmä majú úplnú voľnosť, pokiaľ ide o možnosť udeliť výnimky prepravným plynovodom do tretích krajín a/alebo z nich. V skutočnosti tým, že žalobkyňa v bode 21 žaloby zdôrazňuje, že „po prebratí pozmeňujúcej smernice v Nemecku sa právna úprava vykonávajúca smernicu [2009/73] plne uplatní na nemecký úsek plynovodu Nord Stream“, a tým, že tiež uviedla, že má v úmysle požiadať nemecké orgány o výnimku, sama priznáva, že podmienky na to, aby sa jej napadnutá smernica priamo týkala, nie sú v prejednávanej veci splnené.

34 Žalobkyňa v žalobe a vo svojich pripomienkach k námietkam neprípustnosti vzneseným Parlamentom a Radou tvrdí, že je priamo dotknutá napadnutou smernicou, pretože podľa jej názoru bez rozhodnutia o udelení výnimky prijatého nemeckým regulačným orgánom na základe článku 49a, ako bol napadnutou smernicou doplnený do smernice 2009/73, sa na ňu budú vzťahovať požiadavky tejto poslednej uvedenej smernice. Platí to teda pre povinnosti v oblasti oddelenia prepravných sietí a prevádzkovateľov prepravných sietí, ako sú stanovené v článku 9 smernice 2009/73, povinnosti umožniť tretím stranám prístup k jej plynovodu, ako je stanovená v článku 32 tejto smernice, a tarifné povinnosti, ako sú stanovené v článku 41 ods. 1 a 6 uvedenej smernice a v príslušných nemeckých vykonávacích zákonoch.

35 Tieto nové povinnosti v prípade žalobkyne povedú k významným zmenám v akcionárskej dohode, ktorá sa jej týka, jej stanovách a dohode o preprave plynu, ktorú uzavrela so spoločnosťou Gazprom export LLC. V tejto súvislosti možnosť získať od nemeckého regulačného orgánu výnimku na základe nového článku 49a zavedeného napadnutou smernicou, ktorú by v prípade žalobkyne bolo príliš ťažké či dokonca nemožné získať, nenapráva skutočnosť, že uvedená smernica priamo a závažne ovplyvňuje situáciu žalobkyne, najmä preto, že tento typ výnimky sa vzťahuje iba na niektoré z povinností stanovených v smernici 2009/73, že tieto výnimky sa udeľujú len dočasne a že príliš krátka lehota, v rámci ktorej musia vnútroštátne regulačné orgány rozhodnúť o žiadostiach, v tomto prípade najneskôr do 24. mája 2020, ohrozuje možnosť žalobkyne získať takúto výnimku. Napokon, pokiaľ ide o ustanovenie napadnutej smernice upravujúce túto lehotu, ktorého zrušenia sa žalobkyňa domáha v prejednávanej veci, toto ustanovenie neponecháva členským štátom žiadny priestor na voľnú úvahu, takže jeho uplatnenie je úplne automatické a vyplýva zo samotnej právnej úpravy Únie.

36 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry podmienka stanovená v „druhej možnosti“ uvedenej v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, podľa ktorej sa musí akt Únie, ktorý je predmetom žaloby, priamo týkať fyzickej osoby alebo právnickej osoby, si vyžaduje splnenie dvoch kumulatívnych kritérií, a to konkrétne po prvé, aby tento akt priamo ovplyvňoval právne postavenie jednotlivca, a po druhé, aby neponechával žiadny priestor na voľnú úvahu jeho adresátom povereným jeho uplatňovaním, keďže má úplne automatický charakter a vyplýva zo samotnej právnej úpravy Únie bez uplatnenia iných sprostredkujúcich ustanovení (uznesenie z 19. júna 2008, US Steel Košice/Komisia, C-6/08 P, neuverejnené, EU:C:2008:356, bod 60, a rozsudok zo 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisia, Komisia/Scuola Elementare Maria Montessori a Komisia/Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 42).

37 To isté platí, ak možnosť adresátov nevykonať napadnutý akt Únie je čisto hypotetická, pričom ich vôľa vyvodiť následky v súlade s týmto aktom je nepochybná (pozri uznesenie z 19. júna 2008, US Steel Košice/Komisia, C-6/08 P, neuverejnené, EU:C:2008:356, bod 61 a citovanú judikatúru, a rozsudok zo 4. decembra 2019, Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo/Komisia, C-342/18 P, neuverejnený, EU:C:2019:1043, bod 39 a citovanú judikatúru).

38 V prejednávanej veci treba konštatovať, že od nadobudnutia účinnosti napadnutej smernice je vo všeobecnosti časť prepravných potrubí prevádzkovateľov plynovodu, akým je aj žalobkyňa, v tomto prípade časť, ktorá sa nachádza medzi členským štátom a tretím štátom alebo časť nachádzajúca sa v pobrežnom mori členského štátu, potenciálne podriadená povinnostiam stanoveným smernicou 2009/73 a vnútroštátnym ustanoveniam prijatým na prebratie tejto poslednej uvedenej smernice v znení zmien.

39 Pokiaľ však ide o konkrétne povinnosti, ktorým na základe ustanovení zmenenej smernice 2009/73 bude v súčasnosti podliehať časť prepravných plynových potrubí niektorých subjektov, akým je aj žalobkyňa, ako aj spôsob, akým budú tieto povinnosti presne vymedzené, to všetko závisí od vnútroštátnych vykonávacích opatrení, ktoré členský štát, v ktorého pobrežnom mori sa nachádza táto časť plynovodu, prijme alebo prijal na základe článku 2 napadnutej smernice v spojení s článkom 288 tretím odsekom ZFEÚ, a to najneskôr do 24. februára 2020.

40 Samotná smernica totiž nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, a preto sa na smernicu ako takú nemôžu odvolávať vnútroštátne orgány voči subjektom v prípade, že neexistujú opatrenia na prebratie uvedenej smernice, ktoré by predtým tieto orgány prijali (rozsudok z 26. februára 1986, Marshall, 152/84, EU:C:1986:84, bod 48, a uznesenie zo 7. júla 2014, Group'Hygiène/Komisia, T-202/13, EU:T:2014:664, bod 33; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok zo 14. júla 1994, Faccini Dori, C-91/92, EU:C:1994:292, body 20 a 25).

41 Ustanovenia napadnutej smernice bez ohľadu na to, či sú jasné a dostatočne presné, nemôžu byť pred prijatím opatrení na jej vykonanie zo strany štátov a nezávisle od neho priamym a bezprostredným zdrojom povinností na strane žalobkyne a na základe toho sa priamo dotýkať jej právneho postavenia v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. júna 2000, Salamander a i./Parlament a Rada, T-172/98 a T-175/98 až T-177/98, EU:T:2000:168, bod 54, a uznesenie zo 7. júla 2014, Group'Hygiène/Komisia, T-202/13, EU:T:2014:664, bod 33). Najmä nemecký regulačný orgán nemôže v prípade, že Spolková republika Nemecko neprijme opatrenia na prebratie napadnutej smernice, vyžadovať od žalobkyne, aby dodržala povinnosti, ktoré sa na ňu po novom vzťahujú, tak ako to stanovuje uvedená smernica.

42 V tejto súvislosti okolnosť, že činnosti žalobkyne budú v súčasnosti čiastočne upravené právom Únie, konkrétne v prejednávanej veci zmenenou smernicou 2009/73, je v každom prípade len dôsledkom jej rozhodnutia rozvíjať a udržiavať svoju činnosť na území Únie, v tomto prípade v pobrežnom mori jedného z členských štátov Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. decembra 2011, Air Transport Association of America a i., C-366/10, EU:C:2011:864, body 127 a 128). Napadnutá smernica však sama osebe a od nadobudnutia jej účinnosti nemá bezprostredné a konkrétne účinky na právnu situáciu subjektov, akým je žalobkyňa, a v každom prípade nie skôr, ako uplynie lehota na prebratie stanovená v článku 2 ods. 1 tejto smernice.

43 Okrem toho, ak by sa pripustil názor žalobkyne, podľa ktorého bola jej právna situácia priamo ovplyvnená nadobudnutím účinnosti napadnutej smernice z dôvodu, že prevádzka jej siete dvoch potrubí plynovodu „Nord Stream" predtým nespadala do vecnej pôsobnosti smernice 2009/73, viedlo by to k záveru, že zakaždým, keď Únia prijíma novú právnu úpravu v danej oblasti a tým ukladá subjektom povinnosti, ktoré sa na nich predtým nevzťahovali, by sa táto právna úprava, aj keby bola prijatá vo forme smernice a podľa riadneho legislatívneho postupu, nevyhnutne a priamo týkala subjektov v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ. Takýto prístup by však odporoval samotnému zneniu článku 288 tretieho odseku ZFEÚ, podľa ktorého „smernic[e] [sú] záväzn[é] pre každý členský štát, ktorému [sú] určen[é], a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom", a v dôsledku toho aj skutočnosti, že subjekty sú v zásade ovplyvnené, pokiaľ ide o ich právnu situáciu, vnútroštátnymi opatreniami, ktorými sa preberá akákoľvek smernica.

44 V prejednávanej veci teda členské štáty, konkrétne v tomto prípade Spolková republika Nemecko v prípade žalobkyne, prostredníctvom vnútroštátnych opatrení na prebratie napadnutej smernice schválili alebo schvália, že subjekty, akým je žalobkyňa, budú podliehať alebo podliehajú za podmienok stanovených týmito členskými štátmi povinnostiam podľa smernice 2009/73, zmenenej napadnutou smernicou (pozri v tomto zmysle uznesenia z 10. septembra 2002, Japan Tobacco a JT International/Parlament a Rada, T-223/01, EU:T:2002:205, bod 47, a zo 7. júla 2014, Group'Hygiène/Komisia, T-202/13, EU:T:2014:664, body 33 a 36).

45 V tejto súvislosti po prvé v čase podania tejto žaloby takéto vykonávacie opatrenia v prípade Spolkovej republiky Nemecko chýbali. Po druhé a v každom prípade na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, treba konštatovať, že pokiaľ ide o vnútroštátne vykonávacie opatrenia, ktoré mali členské štáty prijať do 24. februára 2020, čím sa mali stať povinnosti vyplývajúce zo smernice 2009/73, zmenenej napadnutou smernicou, právne záväznými pre určité subjekty, uvedené členské štáty mali priestor na voľnú úvahu pri vykonávaní ustanovení tejto smernice.

46 Na jednej strane totiž, pokiaľ ide o povinnosti stanovené v článku 9 smernice 2009/73 v znení zmien, členské štáty majú možnosť podľa nového prvého pododseku v odsekoch 8 a 9 tohto článku 9, ako boli doplnené napadnutou smernicou, rozhodnúť o neuplatnení povinnosti oddelenia prepravných sietí a prevádzkovateľov prepravných sietí, ako je stanovená v článku 9 ods. 1 Konkrétne „môžu“ členské štáty takto rozhodnúť, pokiaľ ide o časť plynárenskej prepravnej siete spájajúcej členský štát s treťou krajinou, ktorá sa nachádza medzi hranicou tohto členského štátu a prvým miestom pripojenia k sieti tohto členského štátu, ak po prvé prepravná sieť patrila k 23. máju 2019 vertikálne integrovanému podniku, a po druhé prepravná sieť patrila k 23. máju 2019 vertikálne integrovanému podniku, pričom boli zavedené opatrenia, ktoré zaručujú väčšiu nezávislosť prevádzkovateľa prepravnej siete než ustanovenia kapitoly IV smernice 2009/73. Rovnako na základe článku 14 ods. 1 tejto smernice, ako bol doplnený napadnutou smernicou, sa členské štáty môžu rozhodnúť, že nebudú uplatňovať článok 9 ods. 1 uvedenej smernice a že na návrh vlastníka dotknutej prepravnej siete a so súhlasom Komisie určia nezávislého prevádzkovateľa siete.

47 Na druhej strane na základe zmien, ktoré do smernice 2009/73 zaviedla napadnutá smernica, najmä tých, ktoré sa týkajú článku 36 a doplnenia článku 49a, sa vnútroštátne orgány môžu rozhodnúť udeliť „novým významným plynárenským infraštruktúram“ a „prepravným plynovodom medzi členským[i] štát[mi] a tre[tími] krajin[ami], ktoré boli dokončené pred 23. májom 2019“, výnimky z uplatňovania niektorých článkov smernice 2009/73 v znení zmien, konkrétne v prejednávanej veci, pokiaľ ide o článok 36, výnimky z článkov 9, 32, 33 a 34, ako aj z článku 41 ods. 6, 8 a 10, a pokiaľ ide o článok 49a, výnimky z článkov 9, 10, 11 a 32, ako aj z článku 41 ods. 6, 8 a 10.

48 V tejto súvislosti, ako správne tvrdí Parlament, prináleží členským štátom prijať vnútroštátne opatrenia, ktoré umožnia dotknutým subjektom požiadať o tieto výnimky, pričom presne určia podmienky na získanie týchto výnimiek z hľadiska všeobecných kritérií stanovených v článku 49a smernice 2009/73, zmenenej napadnutou smernicou, a upravia postup, ktorý umožní ich vnútroštátnym regulačným orgánom rozhodnúť o takýchto žiadostiach v lehotách stanovených napadnutou smernicou. Okrem toho vnútroštátne regulačné orgány disponujú na účely uplatnenia týchto podmienok širokou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide o udeľovanie takýchto výnimiek a prípadné osobitné podmienky, ktorým tieto výnimky môžu podliehať (pozri analogicky rozsudok zo 4. decembra 2019, Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo/Komisia, C-342/18 P, neuverejnený, EU:C:2019:1043, body 48 až 53).

49 Z vyššie uvedeného vyplýva, že vo všeobecnosti žalobkyňa nie je priamo dotknutá ustanoveniami napadnutej smernice.

50 Platí to aj pre samotné ustanovenie, ktorého zrušenia sa žalobkyňa domáha, konkrétne prvú vetu odseku 3 článku 49a, zavedeného napadnutou smernicou, podľa ktorej „rozhodnutia [o výnimke] podľa odsekov 1 a 2 [tohto článku 49a] sa prijmú najneskôr 24. mája 2020“. Táto prvá veta teda stanovuje povinnosť pre vnútroštátne regulačné orgány, ktoré sú zodpovedné za vybavovanie žiadostí o udelenie výnimky na základe tohto ustanovenia, rozhodnúť o týchto žiadostiach najneskôr do 24. mája 2020. Táto povinnosť konať v obmedzenom čase teda prináleží priamo vnútroštátnym orgánom.

51 Na druhej strane bez ohľadu na to, či členské štáty majú pri vykonávaní tohto ustanovenia napadnutej smernice priestor na voľnú úvahu, povinnosť takto stanovená normotvorcom Únie sa priamo netýka subjektov, ktoré takéto žiadosti o výnimku predkladajú alebo ktoré, podobne ako žalobkyňa, majú v úmysle tak urobiť. Ako totiž tvrdí Parlament, pričom žalobkyňa mu v tejto veci neodporovala, nemecký zákon, ktorým sa preberá napadnutá smernica, stanovuje, že prevádzkovatelia mali podať

žiadosť o udelenie výnimky najneskôr do 30 dní od nadobudnutia účinnosti tohto vnútroštátneho zákona. Týmto vnútroštátnym ustanovením je teda priamo dotknutá právna situácia žalobkyne, pretože jej právo požiadať o výnimku z určitých povinností vyplývajúcich zo smernice 2009/73, zmenenej napadnutou smernicou, je upravené, a to aj z časového hľadiska, uvedeným vnútroštátnym ustanovením, pokiaľ ide o lehotu na podanie žiadosti a lehotu na vybavenie takejto žiadosti. Okrem toho napadnutá smernica nestanovuje, aké dôsledky by sa mali vyvodiť v súvislosti so žiadosťou o udelenie výnimky, o ktorej rozhoduje vnútroštátny regulačný orgán, ak by tento orgán nebol schopný dodržať lehotu 24. mája 2020, ako je stanovená v uvedenej smernici, na rozhodnutie o uvedenej žiadosti.

52 Napokon sa žalobkyňa nemôže odvolávať na riešenie prijaté Všeobecným súdom v rozsudku zo 7. októbra 2009, Vischim/Komisia (T-380/06, EU:T:2009:392). Je pravda, že z tohto rozsudku, najmä z jeho bodu 58, vyplýva, že Všeobecný súd uznal vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, že žalobkyňa bola priamo a osobne dotknutá napadnutou smernicou, keďže táto smernica zaradila určitú chemickú látku do prílohy k základnej smernici, v súvislosti s ktorou predstavovala vykonávacie opatrenie. Treba však konštatovať, že toto právne stanovisko možno vysvetliť osobitnými vlastnosťami tejto žalobkyne. Táto spoločnosť bola totiž autorom oznámenia, ktoré viedlo jednak k postupu preskúmania chemickej látky, pričom tento postup sa osobitne týkal jedného z jeho produktov, a jednak k zaradeniu tejto látky. Okrem toho bola držiteľkou existujúcich povolení pre prípravky na ochranu rastlín obsahujúce uvedenú chemickú látku. Táto skutková situácia teda nie je vôbec porovnateľná so situáciou v prejednávanej veci.

53 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že žalobkyňa nie je priamo dotknutá napadnutou smernicou ani ustanovením tejto smernice, v súvislosti s ktorým sa žalobkyňa v prejednávanej veci domáha čiastočného zrušenia.

O osobnej dotknutosti žalobkyne

54 Parlament tvrdí, že žalobkyňa nie je osobne dotknutá. Pokiaľ ide o skutočnosť, že napadnutou smernicou je dotknutý obmedzený počet subjektov, Parlament zastáva názor po prvé, že možnosť viac-menej presne určiť počet alebo dokonca totožnosť osôb, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, nestačí na preukázanie toho, že žalobkyňa je osobne dotknutá, a po druhé, že tento obmedzený počet možno vysvetliť oligopolnými vlastnosťami dotknutého odvetvia, konkrétne odvetvia prepravných plynovodov. V každom prípade žalobkyňa v čase prijatia napadnutej smernice nenadobudla osobitné práva na prevádzkovanie svojej plynárenskej infraštruktúry, v tomto prípade právo na jej prevádzkovanie, oslobodené od práva Únie, mimo pevninského územia členských štátov. Žalobkyňa navyše nepreukázala existenciu vlastností, ktoré sú pre ňu charakteristické alebo ktoré by mali odlíšiť sieť dvoch potrubí plynovodu „Nord Stream“ od akéhokoľvek iného cezhraničného prepojenia, ktoré sa skutočne alebo potenciálne nachádza v rovnakej alebo podobnej situácii. Pokiaľ ide o hospodárske dôsledky napadnutej smernice na činnosti žalobkyne, takéto účinky nemôžu preukázať, že sa jej uvedená smernica osobne týka.

55 Rada tvrdí, že žalobkyňa nie je osobne dotknutá napadnutou smernicou, pretože aj keby sa pripustilo, že táto smernica môže mať právne dôsledky na jej situáciu, je zrejmé, že ustanovenia uvedenej smernice sa uplatňujú na objektívne určené právne situácie a neindividualizujú žalobkyňu spôsobom ako v prípade osoby, ktorej je určené individuálne rozhodnutie. Napadnutá smernica sa totiž uplatňuje na všetky prepravné plynovody medzi členským štátom a treťou krajinou, či už na pevnine, alebo na mori, existujúce, dokončené, alebo nové, alebo dokonca na prepravné plynovody, ktoré sa po odchode Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Únie stali plynovodmi medzi členským štátom a treťou krajinou, alebo aj plynovody, ktoré sú začlenené do pôsobnosti uvedenej smernice z dôvodu pristúpenia nových členských štátov k Únii.

56 Okrem toho podľa Rady žalobkyňa nemôže tvrdiť, že má nárok na zachovanie jej údajného skoršieho postavenia prevádzkovateľa infraštruktúry, ktorá sa neriadi právom Únie. Uvedené by totiž znamenalo zakázať jednému z normotvorcov Únie prijať akékoľvek nové všeobecne uplatniteľné pravidlo pre prevádzkovanie prepravných plynovodov medzi členským štátom a tretím štátom až po územie členského štátu alebo pobrežné more tohto členského štátu. V každom prípade napadnutá smernica nenarušila rozsah alebo výkon už existujúceho osobitného alebo výlučného práva žalobkyne.

57 Žalobkyňa tvrdí, že je osobne dotknutá napadnutou smernicou, pretože patrí do uzavretého a obmedzeného okruhu piatich subjektov dotknutých touto smernicou, konkrétne vlastníkov a prevádzkovateľov plynovodov, ktoré už boli dokončené a sú v prevádzke k 23. máju 2019, pričom spájajú tretie krajiny a členské štáty Únie po mori a miesto prepojenia majú na území Únie. Podľa žalobkyne mala napadnutá smernica za následok to, že všetci títo prevádzkovatelia boli zahrnutí do pôsobnosti všetkých normatívnych povinností vyplývajúcich zo smernice 2009/73 a vnútroštátnych vykonávacích právnych predpisov, a to v čase, keď všetky investičné rozhodnutia týkajúce sa ich infraštruktúry už boli dávno prijaté a uvedená infraštruktúra už bola vybudovaná a uvedená do prevádzky. Vzhľadom na toto nové regulačné obmedzenie budú subjekty ako žalobkyňa na rozdiel od prevádzkovateľov infraštruktúry, ktorá sa bude budovať v budúcnosti, zbavení napadnutou smernicou ich postavenia prevádzkovateľa neregulovanej infraštruktúry. Podmienky výkonu ich činností budú nepochybne menej výhodné v porovnaní s predchádzajúcimi podmienkami, ako sa uvádza v bode 61 rozsudku z 27. februára 2014, Stichting Woonpunt a i./Komisia (C-132/12 P, EU:C:2014:100), keďže budú dotknuté zásadnou zmenou práva uplatniteľného na ich infraštruktúru a táto zmena významným spôsobom ovplyvní štruktúry financovania tejto infraštruktúry, ako aj jej partnerstvá s dodávateľmi plynu, akým je spoločnosť Gazprom export, jediný zákazník žalobkyne. Okrem toho sa títo prevádzkovatelia odlišujú od budúcich subjektov v tom, že pre nich nebude infraštruktúra, ktorú v budúcnosti vybudujú, pojmovo infraštruktúrou funkčnou k 23. máju 2019 v zmysle napadnutej smernice.

58 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry iné fyzické alebo právnické osoby ako osoby, ktorým je akt Únie určený, spĺňajú podmienku osobnej dotknutosti v zmysle druhej možnosti uvedenej v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ len vtedy, ak sa ich napadnutý akt týka na základe ich určitých osobitných vlastností alebo na základe okolnosti, ktorá ich charakterizuje vo vzťahu k akejkoľvek inej osobe a tým ich individualizuje obdobným spôsobom ako osobu, ktorej je akt určený (rozsudky z 15. júla 1963, Plaumann/Komisia, 25/62, EU:C:1963:17, a z 3. októbra 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a i./Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 72).

59 V prejednávanej veci sa žalobkyňa považuje za osobne dotknutú napadnutou smernicou a najmä ustanovením tejto smernice, ktorého čiastočné zrušenie navrhuje, a to z dôvodu, že patrí do úzkeho okruhu hospodárskych subjektov, ktorých sa napadnutá smernica osobitne týka podobne ako sa týkajú individuálne rozhodnutia osôb, ktorým sú určené. Tento okruh pozostáva z vlastníkov a prevádzkovateľov plynovodov, ktoré už boli dokončené a sú v prevádzke k 23. máju 2019, pričom sa nachádzajú v pobrežnom mori tretích krajín a miesto prepojenia majú na území Únie. Napadnutou smernicou je teda dotknutých iba päť plynovodov, konkrétne plynovod spravovaný žalobkyňou a plynovody Greenstream, Medgaz, Maghreb-Europe Gas Pipeline, ako aj plynovod Transmed.

60 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že možnosť určiť viac-menej presne počet, alebo dokonca identitu subjektov práva, na ktorých sa uplatňuje opatrenie Únie, však vôbec neznamená, že sa tieto subjekty musia považovať za osobne dotknuté týmto opatrením, keď je nepochybné, že toto uplatnenie sa vykonáva na základe objektívnej právnej alebo skutkovej situácie, ktorú vymedzuje predmetný akt (pozri rozsudok z 28. apríla 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares/Komisia, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 64 a citovanú judikatúru).

61 Pokiaľ však ide o plynovody uvádzané žalobkyňou vrátane plynovodu, ktorý prevádzkuje, treba konštatovať, že napadnutá smernica sa uplatňuje na tieto plynovody na základe objektívnej právnej alebo skutkovej situácie upravenej touto smernicou. Podľa objektívneho kritéria stanoveného

normotvorcom v článku 49a ods. 1, ako bol do smernice 2009/73 doplnený napadnutou smernicou, sa totiž táto smernica uplatňuje na prepravné plynovody, ktoré boli dokončené pred 23. májom 2019, čo je deň nadobudnutia účinnosti napadnutej smernice. Okrem toho, ako v podstate tvrdí Parlament, obmedzený počet subjektov dotknutých napadnutou smernicou možno vysvetliť na jednej strane skutočnosťou, že upravuje osobitne nákladné významné plynárenské infraštruktúry, ktoré vzhľadom na priestorové, hospodárske a geopolitické obmedzenia existujú na území Únie v obmedzenom počte, a na druhej strane okolnosťou, že uvedená smernica upravuje len tie plynovody, ktorých počet je ešte menší a ktoré spájajú Úniu s tretími štátmi.

62 Vzhľadom na dotknutú špecifickú hospodársku oblasť teda skutočnosť, že napadnutá smernica sa má vzťahovať iba na obmedzený počet subjektov, identifikovaných alebo identifikovateľných v čase prijatia tejto smernice, neumožňuje dospieť k záveru, že tieto subjekty boli osobne dotknutí touto smernicou spôsobom, akým sú dotknutí adresáti tohto aktu alebo adresáti individuálnych rozhodnutí.

63 Je pravda, že v rozsudku z 18. mája 1994, Codorniu/Rada (C-309/89, EU:C:1994:197), Súdny dvor uznal, že ustanovenie normatívnej povahy sa za určitých okolností môže osobne týkať niektorých dotknutých hospodárskych subjektov. Na túto judikatúru sa však v prejednávanej veci nemožno odvolávať, pretože na rozdiel od nariadenia napadnutého v tejto veci smernica napadnutá v prejednávanej veci neporušila osobitné práva žalobkyne (pozri v tomto zmysle uznesenie z 23. novembra 1995, Asocarne/Rada, C-10/95 P, EU:C:1995:406, bod 43). Platí to aj v prípade odkazu na rozsudok z 27. februára 2014, Stichting Woonlinie a i./Komisia (C-133/12 P, EU:C:2014:105).

64 V prejednávanej veci totiž na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, a ako bolo konštatované v bode 42 vyššie, žalobkyňa nemala právo prevádzkovať a/alebo pokračovať v prevádzkovaní siete dvoch potrubí plynovodu „Nord Stream“ bez akýchkoľvek regulačných obmedzení Únie, prinajmenšom pokiaľ ide o časť tohto prepravného plynovodu nachádzajúceho sa na území Únie, v tomto prípade v pobrežnom mori členského štátu. Skutočnosť, že pri prijímaní napadnutej smernice bola žalobkyňa súčasťou úzkeho, identifikovaného alebo identifikovateľného okruhu subjektov dotknutých rozšírením územnej a/alebo vecnej pôsobnosti smernice 2009/73, neumožňuje konštatovať, že je osobne dotknutá napadnutou smernicou, keďže je nesporné, že sa uplatňuje na základe objektívnej právnej a skutkovej situácie vymedzenej v predmetnom akte normotvorcom Únie. Okrem toho žalobkyňa nepreukázala, že tento normotvorca prijal napadnutú smernicu s prihliadnutím na osobitosti situácie žalobkyne alebo štyroch ďalších plynovodov, na ktoré poukazuje žalobkyňa a ktoré už boli 23. mája 2019 funkčné.

65 Nakoniec, pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne založenú na významnom hospodárskom dosahu napadnutej smernice na jej činnosti prevádzkovateľa plynovodu „Nord Stream“, treba pripomenúť, že na individuálne odlíšenie niektorých subjektov od iných subjektov nepostačuje, aby niektoré subjekty boli viac dotknuté všeobecne záväzným právnym aktom hospodársky ako iné, keďže, ako je to v prejednávanej veci, uplatnenie tohto aktu sa v každom prípade vykonáva v závislosti od objektívne určenej situácie (pozri v tomto zmysle uznesenie z 18. decembra 1997, Sveriges Betodlares a Henrikson/Komisia, C-409/96 P, EU:C:1997:635, bod 37; rozsudky z 2. marca 2010, Arcelor/Parlament a Rada, T-16/04, EU:T:2010:54, bod 106, a zo 16. decembra 2011, Enviro Tech Europe a Enviro Tech International/Komisia, T-291/04, EU:T:2011:760, bod 110).

66 Okrem toho samotná okolnosť, že žalobkyňa môže stratiť významný zdroj príjmov z dôvodu novej právnej úpravy, nepreukazuje, že sa nachádza v osobitnej situácii, a nestačí na preukázanie toho, že sa jej táto nová právna úprava osobne týka. V tejto súvislosti musí totiž žalobkyňa predložiť Všeobecnému súdu dôkaz, čo v prejednávanej veci neurobila, o okolnostiach, na základe ktorých možno dôjsť k záveru, že údajne spôsobená ujma ju individualizuje vo vzťahu k všetkým ostatným hospodárskym subjektom, ktoré sú dotknuté uvedenou právnou úpravou rovnakým spôsobom ako ona (rozsudok zo 16. decembra 2011, Enviro Tech Europe a Enviro Tech International/Komisia, T-291/04, EU:T:2011:760, bod 110).

67 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že žalobkyňa nie je ani osobne dotknutá napadnutou smernicou.

68 Preto bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o existencii záujmu žalobkyne na konaní alebo o prípustnosti návrhov, keďže smerujú len k čiastočnému zrušeniu napadnutej smernice, treba žalobu zamietnuť ako neprípustnú.

O návrhoch na vstup vedľajších účastníkov do konania

69 Podľa článku 144 ods. 3 rokovacieho poriadku, ak žalovaný podá námietku neprípustnosti alebo nepríslušnosti podľa článku 130 ods. 1, o návrhu na vstup vedľajšieho účastníka do konania sa rozhodne až po zamietnutí námietky alebo po rozhodnutí o spojení tejto žiadosti a veci samej na spoločné konanie. Okrem toho podľa článku 142 ods. 2 toho istého rokovacieho poriadku sa vedľajšie účastníctvo stane bezpredmetné, najmä ak je žaloba vyhlásená za neprípustnú.

70 Vzhľadom na to, že námietkam neprípustnosti bolo v prejednávanej veci vyhovené a že toto uznesenie v dôsledku toho ukončuje konanie, nie je potrebné rozhodnúť o návrhoch Estónskej republiky, Lotyšskej republiky, Litovskej republiky, Poľskej republiky a Komisie na vstup vedľajšieho účastníka do konania.

O trovách

71 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Parlament a Rada predložili návrh v tomto zmysle, je potrebné uložiť žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

72 V súlade s článkom 138 ods. 1 rokovacieho poriadku znášajú členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, svoje vlastné trovy konania. Okrem toho podľa článku 144 ods. 10 tohto rokovacieho poriadku, ak sa hlavné konanie skončí predtým, ako sa rozhodne o návrhu na vstup vedľajšieho účastníka do konania, tento navrhovateľ a hlavní účastníci konania znášajú vlastné trovy konania spojené s návrhom. V dôsledku toho žalobkyňa, Parlament a Rada, ako aj Estónska republika, Lotyšská republika, Litovská republika, Poľská republika a Komisia znášajú vlastné trovy konania spojené s návrhmi na vstup vedľajšieho účastníka do konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora)

nariadil:

1. **Žaloba sa zamieta ako neprípustná.**

2. **Konanie o návrhoch Estónskej republiky, Lotyšskej republiky, Litovskej republiky, Poľskej republiky a Komisie na vstup vedľajšieho účastníka do konania sa zastavuje.**

3. **Nord Stream AG je povinná nahradiť trovy konania Európskeho parlamentu a Rady Európskej únie s výnimkou trov konania spojených s návrhmi na vstup vedľajšieho účastníka do konania.**

4. Nord Stream, Parlament a Rada, ako aj Estónska republika, Lotyšská republika, Litovská republika, Poľská republika a Komisia znášajú vlastné trovy konania spojené s návrhmi na vstup vedľajšieho účastníka do konania.

V Luxemburgu 20. mája 2020

Tajomník
E. Coulon

Predseda
J. Svenningsen